

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

UNIUREA CU ROMA

Uniurea cu Roma a Bisericii Române din Transilvania în 1700 a deschis porțile universităților catolice din Roma și Viena tinerilor greco-catolici, care au pus bazele școlii Ardelene. Corifeii: Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior, Ioan Budai Deleanu, s-au format în spiritul teologiei occidentale, ei nu sunt iluminiști, cum sunt văzuți de moldo-valahii. După 1920 Biserica Unită n-a trecut Carpații, în schimb în 1948 moldo-valahii au desființat cu ajutorul rușilor Biserica Unită și reorientat 2000 de biserici spre Moscova. După 1989, greco-catolicii sunt oarecum tolerați, bisericile nu-s restituite, statutul de Biserică Națională e pus la îndoială și Corifeii sunt văzuți în continuare ca iluminiști. În 2007 România va face parte din UE, a cărei Constituție a fost

respinsă în Franța și Olanda. Cu acest prilej a devenit clar că iluminismul și creștinismul merg pe căi diferite, contradictorii. Iluminismul caută din sec. 18 adevărul în rațiune și experiment. Divinizarea revoluției și libertății au dus la Revoluția Franceză, la cea sovietică și la cea marxism-leninism. Cu tot eșecul curentelor revoluționare anticreștine, iluminismul caută în continuare să submineze valorile creștine din Constituția UE. Dumnezeu n-a fost pomenit în Constituție pentru că ar leza sensibilitatea musulmanilor și evreilor. Ei nu sunt amenințați de morală creștină, ci din contră, de cinismul unei culturi occidentale secularizate, care se leaptă de propriile ei origini. Nimeni nu pune la îndoială creștinismul europeanilor, iar referirea la Dumnezeu în Legea

CUGETAREA LUNII

„Orice femeie devine o servitoare din ziua în care s-a căsătorit”

G.B. Shaw

fundamentală nu lezează sentimente religioase, în schimb, o societatea fără Dumnezeu îi jignește pe toți. Cultura iluministă pledează pentru drepturile omului și o ideologie confuză a

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Cea dintâi poruncă

Am datorii morală să ne arătăm recunoșcători, înainte de toate, față de Dumnezeu, căruia îi datorăm marea dar al vieții, sănătatea și mintea și care se îngrijește de noi, ne oferă neîncetat darurile Sale cele bogate și revarsă peste noi atâtea binefaceri. „Ce îi voi da eu Domnului pentru toate câte mi-a dat El mie?” se întreba odinioară psalmistul David.

Recunoștința față de Dumnezeu ne-o manifestăm și prin atitudinea pe care o avem față de creatura Sa, adică față de semenii noștri. „Mulțumiți tuturor pentru toate... mulțumiți celor ce vă fac bine și ruga-ți-vă pentru dâșii”, ne îndeamnă Sf. Ap. Pavel. Recunoștința noastră trebuie să se îndrepte către părinții noștri care ne-au crescut și prin strădaniile și jertfele cărora avem astăzi un rost în viață. „Cinstește pe tatăl și pe mama ta”, spune una din poruncile „Decalogului”, repetată și de Sf. Ap. Pavel (Efeseni 6, 2), ca fiind „cea dintâi poruncă”.

— preot Horia ȚĂRU

Bijuterii uitate

Mihai BENIUC

IUBITO, NU MAI SUNTEM TINERI

Iubito, nu mai suntem tineri,
Iar de căutam în calendar,
La tine-i joi, la mine-i vineri,
Ai părul nins, am părul rar.

Ah, unde-i neaua de-astă-iamă
Și unde-i fața ta de nea?
Prind frunze galbene să cearnă
În calea ta, în calea mea.

Sufând în trâmbiți de aramă
Se duc pe stradă pionieri –
Cu jalea de a nu fi mamă –
Te uii, – ești numai mângâieri.

Nu lăcrima, durerea crudă
Îngroap-o-n inimă adânc;
Noi legănăm, muncind cu trudă,
Pe toți copiii care plâng.

CÂNTEC DE FECIOR TOMNATIC

Cântă lin, pădure dragă,
Cântă-mi a-nceput de toamnă.
Am umblat o vară-ntrăgă
Și prin huciu și pe cărare
Numai eu c-o fată mare,
Dar acum fața-i doamnă.

Zboară mierlele prin cetini,
Altul fata mea-și găsisse
Și mi-a spus: Vom fi prieteni
Și-am rămas noi doi, pădure,
Eu cu lacrimi, tu cu mure,
Tu cu frunze, eu cu vise.

Cade frunza veștejită,
Visurile se destramă,
Fata care se mărită
Ar veni de nu s-ar teme
Și te mai visează-o vreme,
Până ce se face mamă.

Cântă lin, pădure dragă,
Cântă-mi a-nceput de iarnă.
Așteptai o viață-ntrăgă
Fată care nu vrea nuntă,
Dar veni vremea cărunță,
Fulgii albi încep să cearnă.

DUȘMANI AI NEAMULUI ARMÂN

„Într-o viitoare Europă comună, armânii, trebuie să obțină dreptul lor nelimitat de domiciliu ca armâni.”

Max Demeter Peuffuss
profesor de istorie contemporană
la Universitatea din Viena.

Frăim într-o țară ciudată. O țară a paradoxurilor triste. O țară în Parlamentul căreia minoritățile inexistente altundeva în lume, sunt reprezentate, iar minoritățile solide – cum ar fi armânii – nu sunt reprezentate de nimeni. Peste 75.000 de cetățeni români de origine armână nu au reprezentant în Parlamentul României! Dacă nu ar fi trist, am râde, așa cum râdem de doi trei inși – care pentru simplul motiv că Comunitatea Armânilor nu i-a primit în rândurile ei contestă pe lângă cine are timp să-i asculte, dreptul și voința a zeci de mii de armâni. Vreți să ne amuzăm cu dâșii? Chiar vreți să-i cunoașteți? Foarte bine, cu atât mai mult cu cât îi putem număra după degetele de la o singură mână. Și cu atât mai ușor, cu cât, nu demult, s-au strâns singuri într-o pagină de ziar, doar, doar, i-o lua cineva în seamă. Săracii... Toți plini de poftă ca ochii unei vădane

ieșite noaptea la răspântii când se întorc flăcăii de la cârciumă. Îi vom lua la rând, și pentru a nu se spune că ne

pierdem timpul cu ei luându-i în seamă, vi-i prezentăm cu vorbele altora, apărute în reviste cum ar fi: „România Mare” nr. 793,

Vasile TODI
(continuare în pag. a 2-a)

CE CONDUCĂTORI ȘI-AR DORI POPORUL

Acest popor obidit, batjocorit și umilit de generații (dar cu precădere în ultimii 15 ani) și-ar dori conducători

care să-i facă pe fiii risipiți în lume, să revină acasă, care să ne dea încredere în viitor și să ne asigure o bătrânețe liniștită. De aceea poporul exultă când vre-un conducător își amintește de petrolul nostru (azi vândut), de aurul nostru (până mâine), de Marea Neagră (cu facilitățile ce la asigură pe lângă țitei și gaz metan) etc. Poporul ar vrea conducători care să ne spună:

„Nu vindem țiteiul, că se va dubla prețul și nu ne vor ajunge banii de benzină!”

„Nu vindem aurul că ne vor blestema urmașii!”

„Nu dăm băncile la străini, că ne vor exploata interesele financiare!”

„Nu vindem Romtelecomul!” și dacă l-am vândut de ce să-i mai spunem ROM... Poporul ar vrea conducători care să le pese de țară, de interesele ei, de oamenii ei, de bogățiile ei, nu să stăm cu mâna întinsă la Porțile Europei, ca pe vremuri la Poarta Otomană... Poporul n-a vrut intrarea în NATO ca să avem flotă de război second-hand din Anglia, nici ca să ne modernizăm MIG-urile cu tehnologie de import, nici ca să

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 10 (140)

OCTOMBRIE
BRUMĂREL

Revistă editată de Uniunea
Scriitorilor Macedo-Români

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

UN MITROPOLIT ÎN HAINE FEMEIEȘTI

Pe 8 iunie 1862, ora 17.30, B. Catargiu, președintele Consiliului de Miniștri, a ieșit de la sediul Adunării Deputaților și s-a urcat în trăsură prefectului poliției, prințul N. Bibescu. În dreptul clopotniței din Dealul Mitropoliei a fost împușcat mortal. Este „*primul asasinat politic din România*”, o „*crimă politică perfectă*” (St. Neagoe). Cine a fost asasinul nu se cunoaște nici astăzi, dar dacă Cuza a fost implicat în atentat, înseamnă că el și-a trădat ministrul, a trădat morala creștină și justiția.

Cuza

Cuza nu s-a cramponat de domnie și i-a scris chiar împăratului Napoleon al III-lea că „*Mă voi întoarce cu ferice în viața privată, părăsind un tron ce nu l-am visat, nu l-am căutat, pe care nu l-am datorat decât stimei compatrioților mei și pe care nu l-am primit din prima zi decât ca pe un depozit sacru*”. Între Cuza și principalii oameni politici relațiile se înrăutățeau tot mai mult și, ce era mai grav, sublinia L. Borș în lucrarea „*Doamna Elena Cuza*”, „*Popor și Domnitor se priveau cu neîncredere și câteodată cu dușmănie*”. Liberal-radicalii și conservatorii și-au dat mâna, formând ceea ce s-a numit „*monstruoasa coaliție*”. Complotiștii, constituți legal în societatea „*Progresul*”, se întâlneau în casa lui C. A. Rosetti. Conjurații au reușit să atragă de partea lor și pe colonelul Haralambie, maiorul Lecca, căpitanii Costescu, Pilat și Lipăianu. Complotiștii, Ion Ghica, Mitiță Sturdza, A. Panu, Ion și Dimitrie Brătianu, C. A. Rosetti și alții, au semnat un legământ solemn: „*Subsemnații, considerând situația fărăi politice și geografice și interesele lor dinăuntru și din afară, și având încă în vedere și vulturile date de către Divanurile ad-hoc ...am luat între noi legământ ca la caz de vacanță a tronului, să susținem prin toate mijloacele alegerea unui Principe străin, și să stăruim în acest vot până îl vom dobândi*”.

În casele lui Ion Ghica, din strada Lutherană, s-a pus la punct de către complotiști, alături de varianta pașnică a detronării domnitorului și una violentă, care viza asasinarea sa. Ofițerii trădători însă s-au opus. Au asigurat „*monstruoasa coaliție*” că pot intra în Palatul domnesc și fără violență. Pentru planul de asasinare s-au pus totuși deoparte 1000 de ducați. Cuza obișnuia să iasă deseori din Palat, fără nici o gardă, de unul singur și deghizat, în felul acesta o crimă putea fi lesne de înfăptuit.

La 8 februarie 1866, aniversarea intrării domnitorului în București, complotiștii au plănuit să-l asasineze, dar temându-se de urmări, au amânat lovitură de stat pentru 11 februarie. Trădătorii au stabilit întâi componența viitoare locotenențe domnești, care trebuia să ia interimatul puterii după ce Cuza va fi silit să abdice, pe urmă au luat măsuri să-i neutralizeze pe ofițerii rămași încă favorabili domnitorului.

În seara de 10 februarie Cuza a primit o scrisoare de avertizare că se pregătește o lovitură de stat și l-a întrebat pe colonelul Haralambie dacă știe ceva. Trădătorul a negat. La temerile exprimate de Doamna Elena, Cuza a răspuns că nu are de ce să se teamă, din vreme ce maiorul Lecca și batalionul de gardă sunt la datorie. Al. I. Cuza nu știa că și Lecca îl trădase.

După opinia Luciei Borș, în complot care urmărea detronarea domnitorului era implicată și amanta acestuia, Maria Obrenovic. L-a trădat și ea, ca să se răzbuie pe Doamna Elena.

Pe la ora 4 dimineața, ofițerii Costescu, Lipăianu și Pilat au pătruns în Palat și i-au arestat pe cumnatul lui Cuza, Lambrino, pe Pisoschi, pe Baligot, secretarul particular și pe alți credincioși. Ofițerii trădători au intrat în dormitorul domnesc a cărui ușă, ca din întâmplare, nici nu era încuiată. Cuza va semna abdicarea pregătită de conjurații din vreme, fără să protesteze, pe spatele căpitanului Pilat. Trădătorii l-au dus pe fostul domn în casa lui Ciocărlan, unde îl păzeau soldații regimentului 1 infanterie, de sub comanda căpitanului Costescu.

După detronarea Domnului Unirii, o locotenentă domnească formată din L. Catargiu, N. Goleșcu și N. Haralambie a preluat puterea. Rusia, deziluzionată că România lui Cuza refuza să-i fie satelit, va profita de detronare pentru a întreprinde agitații antiunioniste. Agenții ruși au început acțiunea printră separatiștii din Iași, în frunte cu Nicolae Rosetti-Roznovanu, care se visa Domn al Moldovei, frații Moruzi, frații Lăteșcu, Aslan, amărut Inge Robert și Mitropolitul Calinic Miclescu. Acești trădători ai Unirii, ai României, care doreau o separație, au început să strige pe străzi „*Jos unirea*, care diluțurau steaguri cu înscrisul „*Trăiască Moldova*”. La Iași au venit de urgență Ștefan Goleșcu. L. Catargiu, generalul Davilla, care au avut contact cu Iancu Ghica. La 3 aprilie 1866, Mitropolitul Calinic, în odăjdii, agita mulțimea. A avut loc o ciocnire dură, au fost morți și răniți, dar armata a restabilit ordinea. Vor fi areștați Roznovanu, Cœur Aslan, Panaite Cristea, dintre fruntașii trădătorilor, dar Mitropolitul Calinic, rănit, a reușit să fugă, îmbrăcat în haine femeiești. Va fi prins în cârciuma din strada Sf. Vineri.

Mircea BĂLAN

Un preot „binevoitor”

În 1973 DIE a primit sarcina de a prelua controlul bisericilor emigrației române, la conducerea cărora urmau să fie instalați ca preoți, ofițeri deplin conșpirați sau colaboratori DIE.

În ianuarie 1986 cetățeanul Emil B. solicită autorităților austriece acordarea de statut de azilant. Anterior, Emil B. activase în cadrul reprezentanțelor agenției TAROM în străinătate și, cum vor stabili investigațiile ulterioare, era, din 1982, ofițer al serviciului de informații român. În timpul popasului său în Viena, Emil B. ia legătura cu preotul parohiei ortodoxe române din Viena, Marin Braniște, care se arată deosebit de binevoitor. El îi vorbește despre „situația mizerabilă” a refugiaților români și deplănge starea financiară precară a lui Dima-Drăgan cu care lucra împreună la o carte. Cu ocazia contactelor sale ulterioare cu preotul, Emil B. observă că, în locuința acestuia, portretul lui Ceaușescu se afla la loc de cinste. De altfel, numele „conducătorului” era pomenit și în slujbe.

Mai târziu, preotul îl va prezenta unei persoane care îl întreabă dacă i-a fost recunoscut statutul de azilant și dacă îl poate ajuta la găsirea unui loc de muncă. Ulterior, Emil B. își dă seama că persoana care i-a fost prezentată făcea parte din personalul Ambasadei României. De altfel, serviciilor de informații austriece le era cunoscut că preotul român întreținea legături mai ales cu serviciul consular al ambasadei.

Moartea statelor naționale

Olimpianismul este, vorbind mai aplicat, o mișcare de idei și sentimente care năzuiește să transfere puterea de la statele naționale suverane la instituțiile internaționale. Este o „doctrină universalistă” care susține că „deciziile statelor naționale sunt expresii ale egoismului colectiv și trebuie, din această pricină, să fie înlocuite cu decizii consonante cu interesele umanității”. Teza *dezirabilității* este dublată - „științific”, deci „rațional” - de aceea a *inevitabilității*: lumea merge spre o sporire a interdependenței, deci baza deciziei de acum înainte va trebui să fie *globală*. Soluția totală și comprehensivă pentru toate problemele lumii, identificată de unii fie în „puterea nestingherită a proletariatului revoluționar”, fie în „feminitatea eliberată”, fie în „conducerea tehnocrată” etc., este astăzi revendicată „în numele deliberării comitetelor internaționale”. Plauzibilitatea doctrinei din acest punct de vedere - și terenul din care își extrage copios argumentele - provine din faptul, evident, de altfel, că multe conflicte, în special cele etnice sau naționale, par insolubile în termenii lor. Cine trebuie să decidă când, de pildă, două state se confruntă în chestiunea unor teritorii precum Ulster, Cipru sau Kașmir? Puterea unuia sau aluia dintre combatanți? Evident, nu. Și atunci, agentul din umbră asupra căruia se concentrează și

focalizează speranțele este „comunitatea internațională”.

Chestiunea este că poziția olimpiantă presupune că *există* o soluție rațională, că trebuie să existe o soluție rațională pentru acest conflict și pentru alte conflicte de acest fel. E un „omenesc prea omenesc” aici, de înțeles, în fond. Dar această *credință* a olimpiantului, căci doar *credință* este, după care o agenție internațională, croită și vorbind în numele rațiunii, va soluționa conflictul din Marea Britanie sau Israel, la fel ca și orice alt conflict de acest gen, nu e întotdeauna inocentă, în ciuda intenției inițiale. A decreta posibilitatea soluționării *oricărui* conflict în termeni raționali, a presupune că accidentele modernității sunt expresii ale *deficitului* de raționalitate și, în prelungire, a croi instituții politice tot mai largi, tot mai masive, pentru a compensa acest deficit și a detecta prezumtivele soluții, poate fi rețeta ideală pentru tiranie. Căci istoria ne indică, fără menajamente, și alte alternative. Cu vorbele lui Minogue: „experiența ne sugerează că credința universalistă poate deveni brutală și nemilosă cu cei care îi resping concluziile. Și iacobinii și bolșevicii au început prin a vorbi despre pace și au sfârșit prin a elimina mii de ființe umane ca material nepotrivit pentru noua ordine”.

Constantin IONCELESCU

Lucrarea lui Dumnezeu de „creare” și de „facere”

Există două tipuri de „lucrări” înfăptuite de Dumnezeu în săptămâna în care a creat lumea, conținute în propria Lui relate. În unele cazuri, lucrarea mâinilor Lui a fost creată, în alte cazuri, ea a fost făcută (în ebraică *asah*) sau formată (în ebraică *yatsar*). Această afirmație ne pune la dispoziție un alt criteriu important după care să clasificăm lucrările lui Dumnezeu. Lucrarea de creare a lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, a fost aceea de a chema la ființă, din nimic (cu excepția propriei puteri a lui Dumnezeu, desigur) a lucrurilor care nu au avut înainte nici o formă de existență.

Numai Dumnezeu poate crea în felul acesta, și în toată Biblia nu mai apare nici un alt subiect pentru verbul „a crea” în afara de Dumnezeu. Omul, cu inteligența și capacitățile sale create de Dumnezeu, poate să „facă” lucruri, asamblând sisteme complexe din componenți mai simpli, dar el nu poate „crea” niciodată nimic. Dumnezeu, de asemenea, poate „face” lucruri, și poate să le facă cu mult mai multă eficacitate decât omul. De fapt, El a făcut lucrul acesta tocmai în săptămâna în care a creat lumea, alături de lucrarea Sa de creare, și ambele tipuri de lucrări - atât crearea cât și facerea - au fost încheiate la sfârșitul acelei săptămâni. „...lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evrei 4:3).

Există trei entități de bază care au fost create: elementele fizice ale cosmosului, din care sunt făcute toate sistemele anorganice și toate sistemele organice lipsite de rațiune (de exemplu, plantele); lumea animală, ale cărei sisteme fizice constau din aceleași elemente fizice, dar care au în plus capacitatea creată de a poseda rațiune; și specia umană, care își însușește materia fizică a cosmosului și conștiința lumii animale, dar care are creată în plus capacitatea unică de a fi asemănător lui Dumnezeu - „chipul lui Dumnezeu”.

Dumitru CONSTANTIN

O serie de enoriași își amintesc că preotul Marin Braniște le-a comunicat că avea posibilitatea să le rezolve diferite dificultăți pe care le aveau mai ales cu statul român.

În zilele revoluției din 1989 din România, un grup din diaspora românească l-a obligat de preotul Braniște să se dezică de „credința” față de Nicolae Ceaușescu.

Oricum, „activitățile” mai mult sau mai puțin bisericesti ale preotului Braniște au atras atenția și autorului lucrării, consacrate acțiunilor serviciilor de informații din țările socialiste la Viena, K. Mochel.

Altfel, părintele s-a dovedit deosebit de harnic, mai ales în ceea ce privește editarea „Almanahului Parohiei ortodoxe românești din Viena” (tipărit în România), în care, alături de articole de istorie datorate unor reputați specialiști români și austrieci, apăreau și materiale în care era evidențiată contribuția lui Nicolae Ceaușescu.

Alexandru POPESCU

PIERRE F. P. GUERLAIN

Omul care a dorit să facă fericită lumea femeilor

frumoase. Guerlain era în căutarea unei slujbe. De fapt n-avea chef să se apuce de nimic. În nici un caz nu era tentat de comerț, ocupația tatălui său.

Ajunzând în fața Tuilleriilor a rămas fermecat de aerul parfumat și suav al primăverii. Guerlain se așeză pe o bancă. Era epoca modei pompoase, domnii, se plimbau îmbrăcați în cele mai scumpe haine, iar el își spuse că dacă ar fi ales meseria de croitor, ar fi intrat în contact cu cei mai importanți oameni ai vremii. Guerlain și-a întrerupt firul gândurilor. Ar fi dorit să lucreze pentru femei, căci era fascinat de acestea. Să fie croitor pentru femei? Pentru asta ar fi trebuit, însă, să facă o lungă și plictisitoare ucenicie înainte de a se apropia de frumoasele Parisului.

Se gândi la un moment dat să devină comerciant de vin. Guerlain însă ura alcoolul. Din acest motiv se glumea pe seama lui.

O pariziancă se așeză pe bancă, lângă el. Guerlain nu îndrăznea s-o privească. Dar îi simțea prezența ca pe o căldură binefăcătoare, își acoperi ochii, în acel moment simți un parfum îmbătător. Guerlain avea un miros extrem de fin, ca de albină. Pentru câteva minute, tânărul parizian pluti în cele mai înalte sfere. Zăna de lângă el plecase, lăsând doar o urmă de parfum. Hotărârea lui Guerlain era luată: va fi producător de parfumi, în cinstea parfumului care îi îmbătase simțurile în acea dimineață de mai.

Vis-a-vis de banca pe care seșea, se afla Rue Rivoli. Pe această stradă era un spațiu pe care Guerlain s-a hotărât să-l închirieze. Era însă sărac lipit pământului.

Nu a stat mult pe gânduri, a împrumutat bani de la cămătari a închiriat localul și a

cumpărat substanțele necesare fabricării parfumului. Acesta întrecea în dulceață și intensitate aroma care îl fermecase la Tuilleries. A vândut săpunuri, creme și uleiuri, până când a reușit să-și perfecționeze rețeta parfumului cu care le-a cucerit pe primele clientele.

Spre deosebire de Byron care declarase: „Într-o dimineață m-am trezit celebru”. Guerlain n-a trebuit să aștepte acea dimineață, întrucât știrea noului parfum s-a răspândit în aceeași după-amiază în tot orașul. Până seara, tot Parisul aflase de noul parfum și elita societății franțuzești se parfuma deja cu noua descoperire. Guerlain a devenit principala temă de discuție în orașul de pe malurile Senei, în scurt timp, cei mai celebri fabricanți de parfumi de pe malurile Tamisei trimiteau mesageri peste Canal pentru a obține noua minune și într-o jumătate de an tânărul din grădiniile Tuilleriilor cucerise Anglia fără să dețină vreun efort.

În 1844 a amenajat o parfumerie exemplară pe Rue de la Paix. Aceasta a dat străzii și apoi cartierului renumele de „cel mai aristocratic de pe continent”. Guerlain a devenit furnizorul curții regelui Ludovic-Filip până când acesta a fost exilat și a lui Louis Napoleon, care mai târziu a devenit Napoleon al III-lea. Parfumurile lui s-au răspândit peste tot în lume, căci peste tot femeile doreau să aibă un parfum fermecător.

În 1913, parfumeria s-a mutat din nou pe Champs Elysee, unde își are sediul și astăzi. De aici pleacă lădițele maro cu dungi albastre și roșii pentru a răspândi bucurie și plăcere în lumea întreagă așa cum visase tânărul Guerlain în luna mai a anului 1828.

Constantin BURTIC

CE NU ȘTIE LUMEA

Pea puțină lume știe și aproape nimeni nu vrea să comenteze faptul că nu s-a produs până acum nici o dovadă, nici un document din care să rezulte intenția germanilor de a aplica evreilor „soluția finală” prin exterminarea neamului evreiesc - soluție oricum imposibilă de vreme ce evreii cei mai mulți trăiau în afara granițelor Reich-ului german.

Insuși Hitler, prin amenințări și constrângeri de tot felul, cuprinse în vestilele legii antisemite, a încercat să-i determine pe toți evreii germani să părăsească Germania. Cei mai mulți evrei au și părăsit Germania. Dar un număr însemnat de evrei nu au primit aprobarea liderilor sioniști și nici sprijinul necesar pentru a-și găsi o patrie nouă, fiindu-le interzis chiar și accesul în Palestina! Dar trebuie precizat că printre amenințările preferate de naziști pentru evreii care rămăneau în Germania nu se număra și exterminarea, genocidul! Ci „numai” sancțiuni și restricții de ordin economic și social. Nici un ordin emis de cancelaria nazistă sau de altă autoritate germană nu ne permite să tragem concluzia că a existat o politică sau un program de exterminare a evreilor! A crede - cum ne propun propagandiștii Holocaustului - că un asemenea program de exterminare a milioane de oameni nu a lăsat în urma sa nici un act, nici un document, deoarece programul a funcționat, de la Hitler și până la ultimul gardian de la Auschwitz, numai prin comunicare verbală, orală, este o înecție imposibil de luat în serios!

Este mult mai verosimilă și în acord cu documentele existente ipoteza (ideea) că prin „soluția finală” aplicată evreilor Hitler înțelegea strămutarea evreilor în ținuturi cât mai depărtate de teritoriul german, de Europa în general. Este cunoscută discuția care s-a purtat în legătură cu strămutarea evreilor în insula Madagascar, oferită evreilor ca patrie. Aceasta este soluția „problemei evreiești” susținută de autoritățile germane și ea nu poate fi interpretată ca expresie a intenției de genocid, a unui proiect criminal, de exterminare a evreilor. Desigur, dacă luăm în calcul această ipoteză, intrăm în contradicție cu binecunoscuta realitate a suferințelor evreiești din acei ani, suferințe care au depășit cu mult ceea ce poate fi considerat inevitabil în cazul unei masive strămutări a populației. Firește, naziștii ar putea invoca „detaliul” că această strămutare s-a efectuat în cadrul unui război, al unui război degradant, care a întrecut în cruzime, de o parte și de alta a frontului, tot ce se petrecea până atunci în Europa, făcând de rușine toată tradiția cavalerismului european, situație pentru care vinovații nu trebuie căutați numai printre beligeranții din cadrul Axei.

Dinaintea acestui spectacol, atât de real, al suferinței umane și al degradării valorilor morale - spectacol printre ai cărui actori, ca victime nevinovate, s-au numărat și sute de mii de goimi, de ne-evrei, ne întrebăm cine oare a avut ideea de a-l aprecia și de a-l prezenta, prin vădită deformare și exagerare, ca genocid anti-semit, ca holocaust, în care victima sacrificiului ritual a fost un întreg popor?

Ion COJA

Camătă pe nimic

Este o bancă centrală? Prima oară, ideea i-a venit unui scoțian abil numit William Paterson, care în 1694 a acceptat să înființeze o companie de acțiuni asociată pentru a-i împrumuta 1.200.000 lire sterline, cu 8% dobândă, lui William de Orange, spre a-l ajuta pe rege să achite costurile războiului său cu Ludovic al XIV-lea al Franței. În schimb, banca a primit o autorizație regală care-i acorda un număr de privilegii, inclusiv dreptul de a emite bilete plătibile la cerere până la suma și cu garanția împrumutului către coroană.

Marele secret pe care l-a descoperit Paterson a fost divulgat mai târziu de un negustor londonez, John Houblon, care a devenit primul guvernator al Băncii Angliei. Acesta a spus: «Vom pune camătă pe banii pe care-i creăm din nimic.» Cu alte cuvinte, sub autoritatea guvernului, Banca Angliei avea să emită bani de hârtie fără nici o bază, care la rândul lor urmau să fie împrumutați cu dobândă feluritelor debitori. Aceste bilete nu aveau acoperire în aur sau argint, ci doar într-o fracțiune din chitanța care reprezenta împrumutul acordat coroanei.

Banii americani constă și ei din „bilete” ale băncii centrale. Scoateți o hârtie de un dolar din portofel și citiți ce scrie pe ea. Nu e un certificat pentru aur sau argint. Este o „notă” emisă de banca centrală a Americii. Dacă, din cine știe ce motiv, nu vă place, nu vei primi în schimbul ei decât o altă notă din partea Rezervei Federale. Sunt bani creați din nimic, hârtii imprimate numai cu susținerea unei bănci private centrale. Și totuși se spune, contrar Constituției, că este „mijloc legal de plată pentru toate debitele, publice și private”.

Toate băncile din ziua de azi folosesc ceea ce se numește *rezerva bancară fracționară*. Aceasta înseamnă că, dacă au un capital de pornire de 1.000.000\$ în 50.000\$ în rezervă și împrumută 950.000\$. Presupunând că debitorii redepun suma împrumutată, banca va putea să-și rezerve 5% din cei 950.000\$ în depozite și să împrumute restul.

Odată ce deponenții își bagă banii în bancă, banca la rândul ei rezervă 5% și împrumută restul, continuând procesul atâta timp cât are disponibile depozite sau capital proaspăt. Prin urmare, folosind rezervele fracționare, o bancă poate în cele din urmă să sporească piramidal modestul capital într-o enormă sumă de bani. În funcție de diversele legi bancare, teoretic cel puțin, cu un capital de 5.000.000\$ și rezerve de 45.000.000\$. O bancă poate susține un portofoliu de împrumuturi de 1.000.000.000\$, care în mod normal ar aduce un beneficiu net, după achitarea dobânzilor către deponenți și a tuturor celorlalte cheltuieli, de circa 1%, sau 10.000.000\$ anual. Aceasta înseamnă că banca a primit aproximativ 90.000.000\$ în dobânzi brute pe bani creați din nimic.

A.T.

Ura este de dreapta sau de stânga?

Uniunea Europeană vrea să elimine simbolurile regimurilor totalitare care au semănat moartea și teroarea. „Crucea gamată, simbol al național-socialismului, ar putea astfel să fie prima imagine de ură interzisă de Bruxelles”, relatează *Corriere della Sera*. Ideea a fost inițiată de câțiva parlamentari germani cu ocazia comemorărilor eliberării de la Auschwitz. Comisarul european pentru justiție, libertate și securitate, italianul Franco Frattini, „consideră urgentă intervenția Comisiei pentru abolirea anumitor semne de ură”.

Fără a preciza exact care, ceea ce reprezintă, de fapt, miezul problemei. Istoria germană nu este singura vizată. În Italia, imaginile moștenirii mussoliniene sunt încă prezente, „începând cu aniversarea a 20 de ani de regim fascist, fascia a fost reprodușă foarte des pe zidurile construcțiilor publice”, constată cotidianul italian. Și ea dăinuie și astăzi. La acestea s-ar putea adăuga folosirea unor asemenea simboluri de către Falanga, fostul partid unic al regimului franchist în Spania.

Pe de altă parte, regimurile totalitare de stânga sunt, la rândul lor, luate în colimator. În Parlamentul European, numărul deputaților din Partidul Popular care afirmă că „nazismul și comunismul sunt aproape același lucru” este în creștere, notează *Corriere della Sera*. „Ceea ce înseamnă că simbolurile comuniste - secera și ciocanul - trebuie considerate la fel cu cele ale nazismului sau fascismului”, afirmă fostul președinte lituanian Vytautas Landsbergis și ungurul Jozsef Szager.

Dumitru GAROFIL

ALBĂ CA FUNINGINEA ȘI CEI 7 CRITICI

(urmare din nr. trecut)

Vocea i-a spus:

– Ești prea curioasă, ar trebui să fii mai cuminte.

Atunci descoperi fetița că ajunsese în căsuța celor 7 critici...

– Ce-i aia critic ?

– E o persoană care tot timpul are ceva de comentat și nu e mulțumit de nimic .

– Ca prietenele tale care zic ba că sunt prea grase, ba că sunt prea slabe, ba că sunt urâte, ba că sunt nu știu cum,...

– Exact ca ele' mi-am spus în gând înăbușându-mi chichotilele.

Cei 7 critici au capturat-o pe fetița și au obligat-o să le curețe casa.

– Nu e destul de curat !

- Nu e destul de ordonat!
- Nu-s bine șterse geamurile!
- Nu-s bine făcute paturile!
- Nu e așa!
- Nu e pe dincolo!
- Da' de ce erau așa de pretențioși?
- Pentru că așa sunt criticii!
- Cum arată un critic ?
- Păi, ca bunica, atunci când vine în vizită.

– Aha, deci criticul e ăla care nu e fericit decât când vede că totu' e cum vrea el? Degeaba se chinuie mama să facă totul bine, când vine bunica tot nu-i mulțumită !

– Mda.

– M-am plictisit.

(va urma) Maria PARIS

Ipotecze și ipotenuze

Apariția organizațiilor secrete

Civilizațiile existente pe pământ înaintea noastră și distruse din cauze naturale sau provocate, au lăsat în urma lor nu doar vestigii arheologice ci și o mână de oameni de mare valoare, care au păstrat cunoștințele acumulate în timp și le-au transmis mai departe unor aleși oameni de-a le reține, pentru că orice cunoștință ce depășește nivelul de înțelegere a oamenilor devine periculoasă. Și azi considerăm ca „supranatural” ceea ce nu înțelegem, fără să cercetăm cauzele și să analizăm efectele.

Cunoștințele deținute de cei „aleși” grupați în organizații secrete, au fost înscrise pe suporturi metalice (tablete de aramă la atenieni), ceramice (sumerieni), pe piatră (tablele lui Moise), ori pe foiță de aur (tracogeti), alături de papirusuri, piei de capră etc... și depozitate în peșteri, sau biblioteci

(Alexandria). Pe acestea își adunau bruma de inteligență membrii organizațiilor secrete ce rezistă datorită legăturii puternice dintre membrii lor jurământului tăcerii depus la neofit și datorită conștientizării secretelor de deținute.

În ultimul timp încep să apară cărți despre organizațiile secrete dar și acestea sunt controlate de aleși ne rămâne doar intuiția și deducția, fiindcă materialele apărute sunt puțin credibile. Pornind de la ideea că nimic nu este întâmplător, putem, dincolo de aparențe, bănuți că și organizații ca C.I.A sau Mosadul, nu sunt străine de aceste cercuri. Conștientizarea unor realități dincolo de aparență mi se pare necesară pentru omul contemporan, la fel ca și cunoașterea scrierii și cititului.

Ștefan TARJOC

Suntem ceea ce credem

Am discutat mai sus că omul nu își utilizează decât o infimă parte din potențialul cu care a fost dotat. În acțiunea de memorare a unui material, de prestare a unei activități de creație plecăm de la imaginea pe care o avem asupra propriilor noastre posibilități de a face acel ceva. Obişnuții la vârsta școlară să memorăm poezii de 4-5 strofe vom fi convingeți de dificultatea de a învăța pe de rost *Luceafărul*. Bariera psihologică a intrat în funcțiune. Sugestia că „nu se poate” ne domină. Ne-am condiționat negativ limitele capacitaților noastre.

Suntem ceea ce credem despre noi tocmai pentru că ne comportăm în virtutea modelului psihologic adoptat de noi înșine.

Există o condiționare negativă și pentru trăirile noastre afective, a sentimentului nostru de „a fi”. Dacă în permanență blazați vom răspunde la întrebările anturajului că „ne merge prost” așa ceva se va întâmpla în realitate. Vom inocula în subconștientul nostru lipsa de motivație, indiferența și trăirea negativă a oricărui eveniment. O astfel de atitudine nu corespunde în primul rând realității. Nimeni n-ar putea trăi clipă de clipă o neîntreruptă suferință pentru că orice proces fiziologic se epuizează și este înlocuit temporar cu o altă stare. Dacă nu reprezentă doar expresia unui spirit blazat, este atunci vorba de o epuizare a capacității de a ne bucura. Și pentru a fi bine dispus, optimist, avem nevoie de o energie de consumat pentru că nici un fenomen din lumea vie sau nevie nu se poate desfășura fără un consum de energie. Este în același timp o problemă de adaptare psihologică la mediul pe care o vom aborda în alt context.

J.K.

HARISM

Creația umană

Forma sublimă din exprimare
Esență divină și revelație
Țâșnind din abis în marea chemare
Putem cumva s-o numim creație?

O moară internă ce-ți macină gândul
În pulberea fină de imaginație
Ce-i răspândită cât îi pământul
Putem cumva s-o numim creație?

Blestemul din științe și-a multor destine
De fapt ajungând în a mării ecuație
Atunci te întreabă, întreabă-te bine
De ce ai nevoie de-a ta creație?

Giurca HARITON

Vii și viile

Eu vin la tine-n vie: te rog să mă
primești,
Îți voi culege via și-ți voi propti
butucii,
Nu-ți cer nici pat, nici masă; ci să mă
găzduiești,
Mă lasă-n miezul zilei sub umbra
ce-aștem nucii...
Vezi tu? Eu vin în vie ca-ntr-un
refugiu bun
Și dacă nu-ți cer masă, nici pat și nici
simbric,
Am fost până la tine mânat de un dor
străbun
Ce-n fiecare toamnă mă-ndeamnă
către-o vie.

Afla-vor toate-acestea și le vor presimți
Flăcăii, podgoreni și oaspeții din vie
Când cânilor cu zmațul și flori le vor
ciceni
Și vor ura: mulți ani și multă bogăție!

Tudor VIANU

Tableta evreiască de răs

Tu Șmul, ești leneș, zice Ștrul
Tu nu vrei să lucrezi destul,
Și d-a-ia nu câștigi nimica!
Tu de vr-un an tot migălești
O iconiță mititică:
O tot sucești și o învârtești
Și văd că n-o mai isprăvești.
Eu într-o vară-am isprăvit
O mânăstire și un schit
Cu învelit și cu vopsit
Iar Șmul răspunde trist: Hei!Ștrul
Dar tu – tu ești tinichigiu,
Și eu – eu sunt giuvaerziu.

Morală

Una-i Ștrul
Și alta-i Șmul

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

Domnișoara inginer doctorand Daniela-Elena Burtic a fost una din studentele cele mai bune ale Facultății de Horticultură din cadrul Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului din Timișoara.

Una din pasiunile domnișoarei inginer doctorand Daniela-Elena Burtic este aceea, de a se preocupa îndeaproape de diversele produse pe care ni le poate pune la îndemână lumea vegetală. Ea a acordat în această direcție o atenție deosebită nu numai florilor pentru frumusețea lor ci și plantelor care ne pot lecu prin produsele lor cele mai variate.

Fiecare din aceste importante capitole ale cărții dumneai a înșirat o listă de plante medicinale în funcție de diferite suferințe ale bolnavilor, a felurilor cum se pot face acasă în gospodărie diverse preparate fitofarmaceutice și cum se pot utiliza.

Suntem convingeți că cititorii vor aprecia foarte mult aceste sfaturi practice, fiindcă ele nu sunt încărcate cu multe cunoștințe teoretice, foarte folositoare pentru specialiști, dar mai puțin utile pentru utilizatorul obișnuit al diverselor preparate fitofarmaceutice.

Recomandăm cartea ca un ghid, deosebit de prețios, celor care alegând metodele naturiste de tratament a diverselor boli, vor reuși prin mijlocirea plantelor să-și amelioreze starea

sănătății, ba mai mult să-și vindece unele boli pentru care tratamentele bazate pe substanțe chimice încă nu au dat rezultatele scontate.

Am dori ca această carte să nu lipsească din biblioteca bolnavilor și a sănătoșilor, ca astfel ea să fie la îndemâna tuturor evitând, uneori, bolile medicamentelor care ni le provoacă drapeurile, pilulele, comprimatele și capsulele.

În continuare, ținem să menționăm că preparatele fitofarmaceutice, foarte rar, produc alergii și ele pot fi folosite cu încredere de persoanele sensibile la preparatele de sinteză.

Urăm multă sănătate celor care se vor folosi de sfaturile rapide și de calitatea acestei cărți scrise atât cu știință cât și cu deosebită afecțiune pentru suferinzi.

Prof. dr. Viorel SORAN

Plouă

Plouă cu lacrimile mele
Din izvorul neseecat al iubirii
Pentru tine.
Plouă.
Iar izvoarele din munți
Se preschimbă-n izvoare de flori
Și afară plouă
Cu... petalele-n culori.

Daniela BURTIC

E Mona Lisa?...

Cartă fină a privirii
E Mona Lisa? fascinantă,
O taină-i zâmbetul simțirii,
Madona e halucinantă!

Surâsul ei cel enigmatic
Te urmărește obsesiv
Ca un mister adânc, dramatic,
Cu sufletul ei posesiv...

Când un da Vinci în pictură
Cu Gioconda se-nrudește,
Și cea de-a doua lui natură
Cu muza artei se-nfrățește...

De-i Leonardo azi de vină,
E doar lumina sa divină!

Aurel JICMAN

Diana (Pops) în război cu rudele aromâne

Și după cum poate știți, Diana, cea mai mediatizată membră a trupei Pops, este machedoancă. Cântăreața este și foarte mândră de originile ei, fiind cunoscut faptul că machedonii sunt întreprinzători, dar mai ales uniți și conservatori ai tradițiilor familiale și obiceiurilor străvechi. Dar nu vom face în acest articol caracterizarea obiceiurilor și tradițiilor aromâne, ci vă vom relata de ce a intrat tână vedetă, care până acum nu a fost implicată în nici un scandal cu rudele sau prietenii de familie, în conflict cu apropiații și cunoștințele părinților ei.

În câteva dintre emisiunile la care a participat, Diana a fost întrebată de moderatori dacă știe să vorbească limba ei maternă, aromâna. Aceasta a răspuns, de cele mai multe ori, că înțelege fiecare cuvânt, dar nu vorbește limba. Și asta pentru că, în ciuda originii ei, ea nu are nici un prieten machedon. A trăit toată viața printre români și entourage-ul ei este alcătuit 100% (fără Robert Turcescu) din amici și prieteni români.

Acuzată că își reneagă familia

Emisiunile cu pricina au fost mărul discordiei. Spunem asta, deoarece rudele și prietenii de familie ai Dianei au înțeles că aceasta habar n-are de limba ei, că își reneagă originea și că nu respectă neamul din care se trage. De atunci și până astăzi telefoanele părinților Dianei sună încontinuu. Acestora li se reproșează din toate părțile că n-au știut să-și educe fata în spiritul machedon și că odrasla lor a făcut de răs neamul pe la posturile de televiziune, declarând clar și răspicat că ea nu vorbește aromâna.

De la acele declarații a pornit un adevărat război verbal între vedeta trupei Pops și cunoștințele ei aromâne, pe care încearcă, alături de părinții ei să le convingă că totul a pornit de la o neînțelegere. Dar până acum, eforturile lor au fost în zadar. Neamurile nu și-au schimbat părerea! Și, culmea, o reneagă...

"Respect tradiția aromână și niciodată nu mi-aș nega originea"

„Vreau să clarific o dată pentru totdeauna această problemă. Niciodată nu am spus că nu știu să vorbesc aromâna. Am spus că nu vorbesc pentru că nu am prieteni machedoni. În cerul meu de prieteni sunt numai români. Eu sunt mândră de faptul că sunt machedoancă. Iubesc tradițiile și obiceiurile specifice nouă. La mine în familie se vorbește numai aromâna. Părinții mei au încercat să mă convingă să vorbesc această limbă, dar nu au reușit, pentru că eu, pur și simplu, nu am cu cine s-o vorbesc. De mică am stat numai printre români, am mers la școală numai cu români. Dar asta nu înseamnă că nu știu să vorbesc. Se întâmplă să nu îmi vină în minte un cuvânt în română și să-l zic în aromână. Eu respect fiecare tradiție aromână și niciodată nu mi-aș nega originea de care sunt atât de mândră”, ne-a declarat, în exclusivitate, Diana. Suntem și noi curioși cum se va termina conflictul: cu sânge sau cu batiste albe?

Georgiana CARP

„E ceva în neregulă în România“

Călin Popescu Țăriceanu
Prim Ministru

Bula demnitarului

● **Categoria Jurnalul de la Cașcavalținș**
Gigi Becali (președinte PNG): „Nici nu știți ce trăiri interioare și ce sensibilitate am în interiorul meu. Dacă mi-aș putea exprima aș vorbi mai bine decât Pleșu și Liiceanu.”

● **Categoria Dumnezeu Bă-sii**
Traian Băsescu (președintele României): „Doar Dumnezeu este deasupra mea...”

● **Categoria Agentul Zero Zero Șapte Clase**
Marcu Tudor (deputat PRM): „Propun ca din banii Parlamentului să angajăm un om doar cu 7 clase care să ne corecteze colegii.”

● **Categoria Culpe de pui**
Traian Băsescu (președintele României): „I-am găsit nevinovați pe unii, e timpul să mai găsim și vinovați.”

● **Categoria Din răspunsul gândirii**
Călin Popescu Țăriceanu (primul-ministru): „Nu mă întrebați la podul de la Mărăcineni despre parlamentul unicameral și în parlament despre podul de la Mărăcineni.”

● **Categoria Nicolae Văcăroiu**
Gheorghe Flutur (ministrul agriculturii): „Subvenția în exces nu generează dezvoltare, la fel cum vodca în exces nu generează luciditate.”

● **Categoria Tautologia strică omenia**
Vasile Blaga (ministrul de interne): „Trebuie să spunem că noi nu avem nimic cu migrația legală și că încurajăm migrația legală, dar descurajăm migrația ilegală.”

● **Categoria Euroi-Martiri**
Gigi Becali (președinte PNG): „Și poate o să mi se taie capul după ce-mi îndeplinesc, cât de cât, o mică misiune, acolo.”

„Academia Cațavencu”, nr. 718

„E ceva în neregulă în România“

Călin Popescu Țăriceanu
Prim Ministru

Brânzan vs. Războiu

...Zilele trecute, Ovidiu Brânzan i se plângea unui cunoscut că el a fost cel agresat în meciul conjugal împotriva soției. Cineva l-a văzut când ridica pantalonii deasupra genunchiului, expunându-și vânățile „sănătoase” provocate de pantofii Dianei. Ca la războiu, monșer...

„Bănățeanul” nr. 224

Jaf la materiale de construcții aduse de Gigi Becali

În loc să pună mâna la reconstrucția caselor pentru sinistrați, unii dintre sătenii din Vadu Roșca, județul Vrancea, s-au apucat să fure ziua-n amiaza mare din materialele de construcții aduse de finanțatorul echipei Steaua, Gigi Becali.

„7 plus” nr. 171

Mihaela Tatu, acuzată de escrocherie

Pentru 700000 de lei doritorii puteau achiziționa prin poștă cartea miraculoasă a Mihaelei Tatu.

Este o mare escrocherie. Vreau banii înapoi, scrie Marioara Nicolau, o clientă nemulțumită. De asemenea, mulți alți cumpărători au reclamat faptul că în reclamă se vindea doar formula de slăbit, nu și cartea în care Mihaela Tatu își spune că pătrunjelul este o plantă cu frunze verzi, sau că la prânz trebuie să mănânci andive și inimi de palmieri.

„Atac” nr. 411

Țăriceanu nu-i acasă, Băsescu joacă pe masă

Președintele Traian Băsescu i-a dat o grea lovitură de imagine lui Călin Popescu-Țăriceanu. După ce a anulat consultările cu partidele pe tema parlamentului unicameral, președintele a așteptat plecarea premierului la Congresul Liberalilor Europeni, de la Bratislava, și s-a dus glonț la palatul Victoria, unde i-a luat locul lui Țăriceanu în fruntea comitetului care gestiona criza inundațiilor.

„Evenimentul zilei”, nr. 4223

De când a pozat în revista „Playboy”, Issa Casian, iubita lui Costi Ioniță, este asfaltată de propunerile indecente ale unui politician

În timp ce unele dintre ele vin de la admiratori fanatici, altele vin de la oameni politici, care, deși știu că are o relație cit se poate de stabilă, încearcă totuși să o tenteze, invitând-o în vacanțe costisitoare sau promițându-i o viață plină de huzur. „Avansuri și complimente mi se făceau și înainte, dar, de când am apărut în «Playboy», s-au înmulțit”, spune blonda, „în vara asta am primit invitații de a merge în vacanțe la Las Vegas, în Ibiza și chiar în Caraibe.”

Constanțeanca spune că printre potențienții săi s-au numărat și câteva persoane publice, ale căror nume n-am reușit să le smulgem de la ea. Am aflat doar că unul dintre aceștia este un politician foarte cunoscut, cu o funcție importantă: „Nu are rost să mă complic și să-i fac public numele, dar el se va recunoaște, cu siguranță. Nu sunt genul care să facă așa ceva, deși poate astfel de bărbați ar merita.” Pe lângă oamenii cu bani care au răvnit la o relație cu Issa, blonda are și foarte mulți admiratori, unii incurabil îndrăgostiți de ea. Vin la toate concertele, stau tot timpul în față, lângă scenă. Unul dintre aceștia îi trimite săptămânal scrisori de dragoste, în care îi declară iubirea lui veșnică, o cere de soție, îi scrie poezii. De multe ori s-a trezit cu buchete de flori la ușa casei și cu bilețele de amor. Atunci i-a fost teamă, pentru că nu și-a dat seama cum admiratorul nebun a aflat unde locuiește. De multe ori primește telefoane noaptea, iar la capătul celălalt al firului i se pun melodii de dragoste sau i se recită poezii de Eminescu. „Problema este că atunci când l-am rugat pe acest băiat, care este cel mai insistent dintre toți, să înceteze, s-a enervat foarte tare. Mă suna foarte des, mi-am schimbat numărul, l-a aflat din nou. Așa că i-am spus că e păcat să-și irosesc timpul sperând la o relație care nu va exista niciodată. L-am spus și că eu am un iubit, pe Costi”.

A fost amenințată

„Mi-a spus că eu o să fiu a lui, fie că vreau, fie că nu” L-am întrebat și pe Costi ce părere are despre acești bărbați care îi asaltează cu propuneri iubite. Interpretul a fost mai mult decât diplomat: „Este absolut de înțeles că Issa primește atât de multe avansuri. Așa se întâmplă în show-biz. Nu este nici prima, nici ultima fată frumoasă care primește telefoane de la oameni care îi fac avansuri. Aș vrea să spun că acest lucru nu li se întâmplă doar femeilor, ci și bărbații primesc avansuri. Nu ai ce să faci, când ești persoană publică, trebuie să faci față și unor astfel de situații.”

Monica VLAD

Făuritorii regimului roșu

Iluminații au fost făuritorii regimului roșu. Cu ajutorul lui a putut să arunce în sclavagism atâtea națiuni.

Tot așa cum au zădărnicit capitularea Germaniei, au procedat și cu Japonia. Japonezii au capitulat fără condiții în martie 1945. În această lună, șeful armatei japoneze a transmis ambasadei americane din Moscova, ambasadei ruse din Tokio, Pentagonului la Washington că guvernul majestății sale dorește capitularea necondiționată. Guvernul Roosevelt a ignorat aceasta. De ce? Insurle încă nu erau avariate. Spectacolul avea să înceapă abia acum. Au intrat în funcțiune bombardierele B29 care au distrus cât au putut. A fost bombardat Tokio, apoi au urmat catastrofele de la Nagasaki și Hiroshima.

Reconstrucția Germaniei și a Japoniei a adus bancherilor internaționali venituri astronomice. Aceste țări au luat credite imense. Cele două popoare harnice au lucrat și au plătit încontinuu până astăzi datorii, datorii... Dar guvernele german și japonez, ca și cel american nu sunt decât marionete ale Iluminaților, la fel ca și guvernanții ruși.

O.N.U. - cea mai mare lojă masonică din lume

Din punct de vedere uman, al doilea Război Mondial a fost un mare dezastru. Din punctul de vedere al Iluminaților, un mare succes. Acest război cu 30 milioane de morți face parte din programul de anasare al Iluminaților și de instaurare a unei noi ordini mondiale „Novus Ordo Seclorum”. Lenin a fost pentru Iluminați persoana cea mai potrivită din Rusia. Din punct de vedere politic și psihologic, comunismul a fost o sperietoare pentru ca națiunile vestice să facă concesii și într-un fel să se oblige. În 1920, Lenin a lăsat să se înțeleagă planul Iluminaților: „Mai întâi vom pune mâna pe Europa de Est, apoi va urma Asia”. Acest fel s-a îndeplinit prin China, Vietnam și Cambodgia. Al doilea război a adus Iluminaților încă ceva: în ordinea națiunilor, a societății s-au creat rupturi: bazele financiare și sociale ale moralei tradiționale au fost înlăturate. America a renunțat la propria ei politică. Al doilea război mondial a costat pe contribuabilul american 400 miliarde dolari. America era intrată adânc în ghearele bancherilor internaționali. Socialismul s-a strecurat ca o molimă în Anglia și America. Acest război a pregătit platforma pentru instaurarea în 1945 a ONU, care se află pe terenul făcut cadou de Rockefeller în New-York. Nu mai puțin de 47 membri din CFR au fost fondatorii ONU. ONU este cea mai mare lojă masonică din lume, emblema ei o arată clar.

C.I.A., după spusele lui William Bransley, a integrat gestapoul german în frunte cu R. Gehlen. În organizația lui Gehlen au intrat o sumedenie de oameni din SS. Ea a fost o ramură importantă a C.I.A. în Europa de Vest. C.I.A. a preluat de la nazisți sistemul de „spălare a creierului”. Interpolul a fost până în 1972 organizat de foști membri SS.

Bancherilor nu le-a fost însă de ajuns câștigul enorm de pe urma războiului. După război, au găsit o nouă sperietoare: „războiul rece”. În virtutea acestei găselnițe și datorită propagandei „Vocii Europei Libere” și a altor posturi de radio, a fost influențată opinia publică, iar parlamentele au votat din nou sume astronomice pentru înarmare. Timp de 40 ani după război, fiecare cetățean a dat din munca lui obolul pentru construcția armamentului costisitor. În 40 ani nu a existat țară care să nu aibă datorii imense. Acești bani nu vor putea fi restituiți de generațiile următoare niciodată, dar dobânzile sunt un tribut permanent către bancherii lacomi. Și țările mici, precum Cehoslovacia, au fabricat armament, dar 80% din exportul de armament al lumii a fost efectuat timp de 40 ani de „unchiul Sam”.

Jav van HELSING

Moartea lui Dej, povestită de Alexandru Bărlădeanu Laviniei Betea

- Referitor la moartea lui Dej și zvonurile privind cauzele ei, ce spuneti dv.? Același Troțki observa că, în istoria modernă și contemporană, succesiunea nefiind dinastică, puterea e împletită cu crima.

- Nu pot spune prea mult. Si cine poate să spună ceva cert? Ceea ce pot să spun eu este că Dej nu avea bănuială că moartea sa ar fi fost pusă la cale. Cazuri, însă, sunt. Și probabil pe măsură ce vor fi cercetate arhivele și cei ce au lucrat în serviciile speciale vor face noi dezvăluiri, se vor afla alte lucruri interesante. Eu pot vorbi despre ceea ce cunosc direct din intrigiile vremii. După cum singură te-ai convins, câmpul nostru de investigație asupra lumii în care trăiam era foarte limitat. De aceea am și dorit să aflăm cum apar Pătrășcanu și ceilalți în arhive. Unele din lucrurile aflate întrec puterea de imaginație. Și unele fapte pe care le-am văzut direct, dar al căror tăle a fost dezleat după o vreme nu fac parte din categoria celor firești și previzibile. Unul dintre acestea a fost „alegera” lui Ceaușescu. Iată cum s-au întâmplat faptele. În ianuarie-februarie 1965, Dej, bolnav fiind, începuse să lipsească. Și la una din ședințele Biroului Politic, la care Dej nu se afla, Ceaușescu ne comunică faptul că a fost adusă o echipă de medici din Franța care l-au consultat pe Dej, au constatat că e bolnav de cancer și-i mai dau de trăit șase luni de zile. Și mai cere Ceaușescu să nu se ducă nimeni la el, să nu-l deranjeze. Iar noi, ca niște copii necoptii la minte, acceptăm propunerea, din disciplină de partid. Era o nenorocire această disciplină de partid, această unitate. Monolitul, introdus de Lenin și perfecționat de Stalin, care era forma cea mai adecvată și mai eficientă de a reduce la zero pe cineva. Ceaușescu era singurul care avea dreptul să-l vadă.

- În ce calitate?

- În aceea de secretar cu probleme organizatorice. El să fie singurul care să-i expună problemele ce apar și să-l izoleze de noi, iar pe noi de el. Și am acceptat acest lucru. Ba, mai mult, asta mi-a povestit-o Lica, fiica lui Dej, mai târziu, Ceaușescu a convins-o pe ea — care era vigilentă păzitoare a lui Dej — să plece cu soțul într-o excursie în țările scandinave. Si ea, nedându-și seama de nimic, a acceptat. Până a murit Dej, ea nici n-a știut că acesta este bolnav de cancer. Pentru ea, Dej avea ictor. Asta ca s-o împiedice să cerceteze, de teama contaminării. Iar soțul ei, Rădoi, care a bănut ceva, a fost chemat și i s-a pus în vedere să nu sufle o vorbă fiecei despre boala tatălui ei.

- De unde ați aflat?

- Mă vedeam cu el la Consiliul de Miniștri. El a început să spună că are bănuiele de unde vine boala aceasta și de ce sunt împiedicați să-l vadă pe Dej. Ceaușescu propusese în Biroul

Politic să nu-l vadă nimeni, noi am acceptat și acest lucru a devenit o hotărâre a Biroului, ce trebuia îndeplinită ca oricare alta. Lucrurile pot părea absurde, dar cine putea bănuii intriga ce se tezea? Iar Lica tot telefona din călătorie: Ce face tata? Ce-i cu tata? — și nu putea să dea de tata. I se spunea că are o răceală. Totul pentru ca nu cumva să intervină ceva în intriga politică aflată în plină desfășurare. Si nu ne-am dus la Dej. Nici eu, nici alții pe care-i avea mai apropiați. Numai Ceaușescu s-a dus. Ce-i spunea, ce-l informa, nu știu... Trebuie să mai fi mers și Maurer, care era prim-ministru.

- Când l-ați văzut ultima dată pe Dej?

- În ziua alegerilor. Când l-am condus cu tot Biroul Politic la secția de votare — pe el, care abia se mai ținea pe picioare — și am făcut-o pe înserate ca să nu se vadă cât de rău arăta... Dej a murit în martie, deci cam la două luni după ce Ceaușescu ne-a anunțat că este bolnav de cancer și că mai are șase luni de trăit. În aceste două luni s-au așezat elementele intrigii ce se urma...

În umbra lui Dej

Uniunea Europeană

Extinderea nu-i poate ascunde problemele

Pentru cineva care privește din afară, există pe pământ un singur imperiu care este realmente demn de numele ce-l poartă. Începând din 1973, teritoriul i s-a triplă și doar anul trecut a absorbit zece state suverane. Prin comparație, incursiunile temporare ale „Team America” (echipei americane - n.n.) în Afganistan și Irak sunt doar palide victorii. Din această cauză, peste alți 10 ani de expansiune, imperiul va avea graniță comună cu Irakul.

În tot cazul, cel mai ironic aspect al acestei extinderi fără precedent este că poate să nu-și atingă scopul: UE se confruntă cu probleme politice, economice și logistice critice în anii ce vin, care nu vor fi rezolvate de procesul lărgirii, ci înrăutățite.

Extinderea Uniunii Europene este cu siguranță una dintre cele mai mari provocări politice ale timpului nostru. Trei dintre noii membri - Estonia, Letonia și Lituania - au făcut parte din Uniunea Sovietică, în timp ce Ungaria, Polonia și Republicile Cehă și Slovacă au fost state comuniste ale Pactului de la Varșovia dominat de sovietici. Slovenia a fost parte a Iugoslaviei, și ea comunistă, chiar dacă nealiniată. Cele două insule proaspăt admise, Malta și Cipru, au fost odată colonii britanice, cea din urmă împărțită, din 1974, între Grecia și Turcia, însă tehnic, doar partea grecească a fost primită în UE.

Un imperiu fără nici un foc de armă

Referitor la istoria lor recentă, lucrul surprinzător este că toate cele zece state au fost apte să intre în UE fără să fie nevoie de nici un foc de armă. Miezul chestiunii este că astfel de țări își doresc să facă parte din Uniunea Europeană, chiar dacă asta presupune o diminuare a suveranității lor economice și legale.

Iar extinderea nu se oprește aici: Bulgaria și România sunt și ele gata, iar cererea formulată mai de mult de Turcia a fost luată în seamă la modul cel mai serios. Datorită atractivității ei uimitoare, UE reprezintă un exemplu pentru ceea ce poate fi împlinit prin „soft power”, prin comparație cu „hard power” a Statelor Unite.

La o analiză mai atentă, extinderea Uniunii Europene privită din afara Europei pare o distracție periferică față de cel puțin trei probleme care-o macină în profunzime. Într-adevăr, extinderea le poate chiar agrava. Prima se referă la scăderea performanțelor economice ale membrilor fondatori, în special ale Germaniei, care rămâne în continuare cea mai mare economie europeană. Chiar dacă s-ar înregistra, la periferie, o creștere accelerată, aceasta n-ar ajuta prea

mult „inima” UE să scape de stagnarea în care se află.

A doua problemă este dificultatea fundamentală de a face să funcționeze ceea ce continuă să rămână o confederație relativ slabă de state națiuni care crește continuu în dimensiuni. Ceea ce era greu de realizat cu 15 membri (pentru a nu vorbi de cei șapte membri care au semnat inițial Tratatul de la Roma) se dovedește a fi și mai dificil cu 25.

A treia problemă se leagă de chestiunea identității europene. Chiar dacă le convine sau nu membrilor fondatori ai UE, valorile lor sunt amenințate să-și piardă prevalența în noua Europă. Cu cât reflectează mai mult asupra lor, cu atât le convine mai puțin această idee unora dintre „vechii” europeni.

Se poate argumenta faptul că cea mai urgentă dintre acestea este prima, pentru că afectează întreaga economie a regiunii. Cu toate că extinderea a adus în UE zece noi țări, acestea sunt zece economii mici, al căror PIB total însumează cu puțin peste 400 de miliarde de dolari. Din păcate, este greu să constatăm cum extinderea le poate scădea semnificativ performanța, iar calitatea lor de membri a făcut să crească cu mai puțin de 5% PIB-ul total al UE. Ca și înainte, Uniunea Europeană rămâne dominată de patru mari economii: Franța, Germania, Italia și Marea Britanie.

NIAL FERGUSON

- autor al „Colossus: The Price of America's Empire” (2004)
- profesor de istorie la Harvard University din Cambridge
- cercetător asociat la Universitatea Oxford și profesor asociat la Hoover Institution în Stanford, California

